

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/116/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118207086
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8118207086.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Martina Filakovského a JUDr. Michala Boroňa v právnej veci žalobcu: E. Š., O.. XX.XX.XXXX, V. X. U., O. Č.. XX, právne zastúpeného: JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom vo Svidníku, na ul. Sov. hrdinov č. 163/66, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom v Piešťanoch, na ul. Teplickej č. 7434/147, IČO: 36 234 176, právne zastúpenému: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom v Trenčíne, na ul. 1. mája č. 173/11, IČO: 47 234 679, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 582,42 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 19.07.2019 č.k. 8Csp 125/2018 - 65 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobcovi sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 582,42 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 11.07.2018 do zaplatenia. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť trovy konania žalobcovi v plnom rozsahu.

2. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že medzi stranami sporu bola dňa 08.08.2012 uzatvorená úverová zmluva, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1.700 eur. Podľa zmluvy mal žalobca zaplatiť celkovú čiastku vo výške 3.784,80 eur. Lehota splatnosti bola dohodnutá na 60 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15 -teho dňa v poslednom mesiaci. Prvá splátka bola splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru, dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok bol vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka. Žalobca po poskytnutí úveru uhradil 11 splátok a sumu 1.588,54 eur dňa 16.07.2013. Celkovo tak zaplatil čiastku 2.282,42 eur.

3. Uzavretá zmluva je nepochybne zmluvou spotrebiteľskou, keďže pri uzavretí zmluvy bol žalovaný v postavení dodávateľa v zmysle ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a žalobca v postavení spotrebiteľa v zmysle ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Stranami sporu nebolo spochybňované, že poskytnutý úver je spotrebiteľským úverom, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., teda úverová zmluva musela obsahovať všetky obligatórne náležitosti vyplývajúce z ust. § 9 ods. 2 tohto zákona. V zmysle ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti taxatívne uvedené v tomto zákonnom ustanovení, považuje sa za bezúročnú a bez poplatkov, a preto, ak dlžník plní na základe takejto zmluvy aj úroky, poplatky, prípadne ďalšie platby nad rámec istiny, možno konštatovať, že ide o plnenie bez právneho dôvodu, teda prijatím takéhoto plnenia vznikne na strane veriteľa bezdôvodné obohatenie. Z tohto dôvodu aj v prejednávanej veci,

pokiaľ sú preukázané tvrdenia žalobcu o chýbajúcich náležitostiach úverovej zmluvy a napriek tomu bolo poskytnuté plnenie z jeho strany žalovanému, sú splnené podmienky na vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného.

4. V zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., jednou z obligatórnych náležitostí je údaj o trvaní zmluvy a tiež aj o termíne konečnej splatnosti. Ak sa teda v zmysle tohto zákonného ustanovenia vyžaduje uviesť termín konečnej splatnosti, je potrebné tento termín uviesť jednoznačne s uvedením dátumu konečnej splatnosti a nepostačuje iba uvedenie spôsobu výpočtu tohto dátumu. Termín konečnej splatnosti musí byť určený dátumovo, aby poskytol spotrebiteľovi jasný a konkrétny údaj o konečnej splatnosti a neponechal na spotrebiteľa, aby komplikovane počítal tento termín výpočtom počtu splátok. Táto obligatórna náležitosť zmluvy teda splnená nebola. Obdobne v zmluve s poukazom na ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. chýba údaj o termínoch splátok a súdu nebol predložený žiadny dôkaz o tom, aby žalobcovi bol poskytnutý nejaký splátkový kalendár. Zmluva obsahuje určenie splatnosti splátok nasledovne: „Prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúci splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka.“ Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora C-42/15, v ktorom Súdny dvor konštatoval, že článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Avšak určenie splatnosti jednotlivých splátok tak, ako sú zakotvené v zmluve, nespĺňa jednoznačnosť a ľahkosť identifikovania splátok, ktoré bol žalobca povinný platiť.

5. Ďalšie namietané náležitosti zmluvy zo strany žalobcu neboli vyhodnotené ako rozporné so zákonom.

6. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania bolo potrebné posúdiť, či bola zo strany žalovaného vznesená dôvodne. V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje dvojiročnú subjektívnu a trojiročnú, resp. desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu. Ich vzájomný vzťah je taký, že pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vzneseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne došlo a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel alebo nie. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Keďže oprávnený sa o bezdôvodnom obohatení nemôže dozvedieť skôr ako vzniklo, ani subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr, ako objektívna. Oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť.

7. O vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného sa žalobca podľa vlastného vyjadrenia dozvedel od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS v mesiaci apríl roku 2018. K tomuto svojmu vyjadreniu predložil aj prehlásenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 26.04.2018. Žaloba bola podaná na súd dňa 21.06.2018, teda v rámci subjektívnej premlčacej doby.

8. Žalovaný ako obchodná spoločnosť je poskytovateľom úverov na profesionálnej báze, je podnikateľom, preto sa predpokladá u takýchto spoločností vyššia odborná úroveň a aj zodpovednosť za porušenie zmluvných povinností. Zmluvné podmienky sú tvorené poskytovateľom úveru aj s dôsledkami pre navrhovateľa zmluvných podmienok. Žalovaný ako odborná organizácia pri uzatváraní zmlúv koná evidentne úmyselne so snahou dosiahnutia zisku, preto takýto subjekt nesie aj väčšiu zodpovednosť za férové pravidlá pri poskytovaní úveru a dôsledky z porušenia zákonných povinností. Žalovaný ako subjekt pôsobiaci dlhoročne na finančnom trhu mal vedomosť o tom, že nároky, ktoré si uplatňoval, sú v rozpore so zákonom, nakoľko jeho zmluvy neobsahujú všetky obligatórne náležitosti. Tým, že mal k dispozícii rozsudky, ktoré to tvrdili (napr. rozsudok Okresného súdu Lučenec zo dňa 25.09.2012 vydaný vo veci 12C/64/2012), a napriek tomu prijal a ponechal si platby, ktoré tvorili bezdôvodné obohatenie, prejavil úmysel obohatiť sa na úkor žalobcu. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Zákonodarca pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení počíta s desaťročnou objektívnou premlčacou dobou, ktorá sa počíta odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107

ods. 2 OZ). K uzavretiu zmluvy došlo dňa 08.08.2012, z čoho vyplýva, že nedošlo k uplynutiu desaťročnej objektívnej premlčacej doby.

9. S prihliadnutím na uvedené súd dospel k záveru, že zmluva uzavretá stranami sa má považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Ak žalobca uhradil z titulu úrokov, poplatkov sumu 585,42 eur, ide o plnenie bez právneho dôvodu, ktoré musí žalovaný v zmysle ust. § 451 ods. 1 OZ vydať tomu, na úkor koho sa obohatil.

10. Výrok o trovách bol odôvodnený ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

11. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Alternatívne požadoval rozhodnutie zmeniť tak, aby žaloba žalobcu bola zamietnutá. Ako dôvod uviedol, že v konaní sa nezohľadnilo nové ust. § 54a OZ, podľa ktorého premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť. Ust. § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť, možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

12. Žalovaný má v predmete činnosti ako nebankový subjekt poskytovanie úverov, za ktoré mu v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy patria úroky a poplatky. Je preto neopodstatnené hodnotiť konanie žalovaného ako úmyselné a smerujúce k získaniu bezdôvodného obohatenia. V danom prípade jednoznačne absentuje preukázanie úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť. Žalovaný v rámci predmetu podnikania poskytol žalobcovi úver, za ktorých požadoval na základe úverovej zmluvy od žalobcu úroky. Aký by malo zmysel, aby žalovaný úmyselne nedodržiaval všetky zákonné náležitosti, za ktoré by bol následne sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou on sám a nie žalobca ako klient.

13. Úmysel, či už priamy alebo nepriamy musí smerovať k bezdôvodnému obohateniu sa a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevymedzuje, preto sa pri skúmaní úmyslu konajúcej osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia obsiahnutej v trestnom práve. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ale je nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol uzročený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Žalobca žiadne dôkazy preukazujúce úmyselné konanie žalovaného za účelom získania bezdôvodného obohatenia neoznačil. Úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu nemožno vyvodiť len z tej skutočnosti, že žalovaný neuviedol do úverovej zmluvy náležitosti, ktoré podľa zákona v nej mali byť. Ak nie sú splnené podmienky na 10-ročnú premlčaciu dobu, platí trojročná objektívna premlčacia doba. Objektívna premlčacia doba plynie odo dňa, keď došlo k reálnemu získaniu bezdôvodného obohatenia, z čoho vyplýva, že objektívna doba začne vždy plynúť skôr a je rozpoznateľná na základe skutkových okolností. Zároveň je dôležité podotknúť, že subjektívna premlčacia doba musí plynúť v rámci objektívnej doby, ktorú nemôže prekročiť. Nie je možné domáhať sa svojho nároku po márnom uplynutí objektívnej doby a odvolávať sa na neuplynúcu dvojročnú subjektívnu dobu. Zmluva medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená v roku 2012, kedy judikatúra vo veciach spotrebiteľských sporov nebola natoľko obsiahla a rôznorodá ako v súčasnosti. Žalovaný je subjektom poskytujúcim úvery za účelom výkonu podnikateľskej činnosti. Je preto zřejmé a prirodzené, že za poskytnutie úveru požaduje na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere odplatu vo forme úrokov a poplatkov. Je nedôvodné a nepreukázané zastávať názor, že žalovaný mal záujem úmyselne neuvádzať do zmluvy náležitosti vyžadované § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., pretože táto skutočnosť by pre neho znamenala len sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

14. Žalobca uhradil sumu požičanej istiny splátkou splatnou dňa 16.07.2013, kedy došlo k predčasnemu splateniu úverovej zmluvy. S ohľadom na vyššie uvedené, nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je po dátume 16.07.2015 premlčaný v subjektívnej premlčacej dobe. Žalobca uhradil splátky v období od 10.09.2012 do 16.07.2013, kedy uhradil poslednú splátku úveru. Žaloba žalobcu bola doručená súdu dňa 21.06.2018. Aplikujúc trojročnú premlčaciu lehotu v zmysle ust. § 107 ods.

2 OZ, nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia z úverovej zmluvy, ktorý si uplatňuje pred lehotou 21.06.2015 je premlčaný aj v objektívnej premlčacej dobe.

15. V úverovej zmluve je uvedená tak doba trvania zmluvy, ako aj termín konečnej splatnosti. Doba trvania je stanovená počtom splátok - 60 mesačných splátok. Z toho musí byť aj priemernému spotrebiteľovi s ukončeným základným vzdelaním nepochybne zrejmé a jasné, že zmluva bude trvať 60 mesiacov. Z dátumu konečnej splatnosti uvedenej v úverovej zmluve je žalobcovi taktiež jednoznačne zrejmé, kedy nastane konečná splatnosť úveru.

16. Odvolací súd v zmysle zásad ust. § 379, §380 a §381 CSP preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené.

17. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

18. Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia je potrebné poukázať na ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvárania zmluvy vyžadujúce v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Nesplnenie tejto povinnosti malo za následok, že úver sa v súlade s ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy považoval za bezúročný a bez poplatkov.

19. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere v čl. 22 zaviedla úplnú harmonizáciu svojich ustanovení spočívajúcu v tom, že členské štáty pri implementácii smernice nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa od ustanovení smernice odchyľujú.

20. Podľa čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Smernica je mäkkším právnym nástrojom ako nariadenie, pretože umožňuje zladenie požiadavky na jednotu únieového práva s vôľou zachovať rozmanitosť národných úprav. Smernica sa ako právny predpis často používa napr. v oblasti vnútorného trhu, kde existujú podstatné rozdiely medzi úpravami jednotlivých členských štátov, aby sa umožnilo ich postupné zjednotenie. Smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým osobám. Ustanovenia smernice musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou v podobe všeobecného záväzného právneho predpisu a s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia požiadavky právnej istoty. Až kým smernica nie je správne prebratá do vnútroštátneho práva dotknuté subjekty nemajú možnosť poznať rozsah svojich práv. Na tento stav právnej neistoty nemá vplyv ani prípadný rozsudok Súdneho dvora o nesplnení transpozície povinnosti členského štátu alebo rozsudok Súdneho dvora, ktorým bol určitým ustanoveniam tejto smernice priznaný priamy účinok. Až momentom správnej transpozície smernice nastáva právna istota, kedy fyzické a právnické osoby už musia poznať svoje práva vyplývajúce zo smernice a možno od nich požadovať, aby si uplatnili svoje práva. Ustanovenia smernice majú priamy účinok len vtedy, ak sú súčasne splnené nasledujúce podmienky a to, že uplynula transpozíčná lehota smernice, smernica nie je správne transponovaná alebo nie je zabezpečená jej úplná účinnosť, ustanovenie smernice zakladajúce právo pre jednotlivca alebo povinnosť pre členský štát musí byť dostatočne jasné, presné a nepodmienené a priama aplikácia nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, alebo založenie resp. sprísnenie trestnej zodpovednosti tých, ktorí sa dopustia porušenia jej ustanovení. To znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektami. Je logické, že ak si členský štát nesplnil svoju povinnosť a netransponoval smernicu správne alebo načas, nemôžu dôsledky tohto protiprávneho konania štátu znášať fyzické alebo právnické osoby a preto im nemôže byť uložená na základe neprebratej, resp. nesprávne prebratej smernice žiadna povinnosť.

21. Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať termín konečnej splatnosti úveru je skutočnosť, že smernica zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice zo zákona povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice. Slovenská republika teda nesprávne transformovala do svojho právneho poriadku Smernicu 2008/48, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

22. Požiadavka smernice k tejto otázke je tak jasná a zreteľná, že zo slovného spojenia smernice „dĺžka trvania zmluvy o úvere“ absolútne žiadnym výkladom nie je možné vyvodiť požiadavku, aby zmluva uvádzala termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

23. Požiadavka zákona je však od požiadavky smernice iná. Zákon uvádza, že zmluva musí obsahovať „dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice a celkom jasne požaduje vyjadrenie tak doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „dĺžka trvania zmluvy o úvere“ pridal slová „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“.

24. Právne bezvýznamný je poukaz žalovaného na to, že doba trvania zmluvy je stanovená počtom splátok. Doba trvania zmluvy a počet splátok sú dve odlišné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy upravoval v ust. § 9 ods. 2 písm. f) (doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere) a v ust. § 9 ods. 2 písm. k) (počet splátok). Aj Smernica Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere rozlišovala dĺžku trvania zmluvy o úvere (článok 10 ods. 2 písm. c)) a počet splátok (článok 10 ods. 2 písm. h)).

25. Žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobo v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V čase uzatvárania zmluvy platila pri spotrebiteľských úveroch úprava vyžadujúca uvádzať dobu trvania zmluvy a konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru. Táto zákonom vyžadovaná osobitná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere dodržaná nebola. Žalovaný sa svojej zodpovednosti za uzatvorenie takejto zmluvy nemôže zbaviť ani poukazom na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalobcu. Rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere. Ak žalovaný ako subjekt dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov v rozpore so zákonom, nedodrží predpísané náležitosti zmluvy spôsobujúce, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, jeho konanie nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Je skutočne veľmi ťažké uveriť, aby žalovaný nemal vedomosť o tom, čo môže spôsobiť uzatvorením zmluvy bez uvedenia doby jej trvania a termínu konečnej splatnosti a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzročený. Záver o potrebe aplikácie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby upravenej v ust. § 107 ods. 2 OZ má teda oporu vo vykonanom dokazovaní.

26. Čo sa týka práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia toto podlieha premlčaniu. Pri premlčaní práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba a to subjektívna (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a objektívna (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Začiatok subjektívnej i objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne na sebe nezávisle a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemôže prekročiť. Subjektívna premlčacia doba je 2 - ročná a na začatie jej plynutia vždy treba rešpektovať subjektívnu stránku oprávneného týkajúcu sa jeho vedomosti o bezdôvodnom obohatení a vedomosti o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil.

27. V súvislosti s posudzovaním behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je potrebné zdôrazniť, že žalobca vstupoval do zmluvného vzťahu so žalovaným ako so subjektom podnikajúcim v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov v dobrej miere, že žalovaným predložená a vopred pripravená zmluva bude obsahovať všetky náležitosti vyžadované v tom čase účinným zákonom č. 129/2010 Z.z. V čase úhrady poslednej splátky žalobca ako priemerný spotrebiteľ nemohol ani len predpokladať, že žalovanému uhrádza aj peňažné plnenie, na ktoré mu zákonný nárok nevznikol.

28. O vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného sa žalobca podľa vlastného vyjadrenia dozvedel od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS v mesiaci apríl roku 2018. K tomuto svojmu vyjadreniu predložil aj prehlásenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 26.04.2018 (č.l. 59 spisu). O pravdivosti tohto tvrdenia nemá žiadne pochybnosti ani odvolací súd.

29. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 CSP rozsudok ako vecne správny potvrdil.

30. O trovách odvolacieho konania rozhodol v súlade s ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že úspešnému žalobcovi v súvislosti s odvolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

31. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).